

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/5/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125208513
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8125208513.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Marianny Hirkovej a JUDr. Jany Jančíkovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. E. XXX, XXX XX C. D. E. zastúpeného opatrovníčkou: B. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. E. XXX, XXX XX C. D. E., právne zastúpeného JUDr. Františkom Komkom, advokátom, so sídlom Hlavná 27, 080 01 Prešov, proti žalovanému: 365.bank, a.s., so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpenému: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 9Csp 141/2025-72 zo dňa 22.12.2025 jednohlasne takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok vo výroku II.

II. Priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto cit.:

„I. Určuje, že zmluvné podmienky uvedené v

? Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 06.05.2008

- v časti [2] Zmluva o úvere, bod [3], v znení:

„Právne vzťahy neupravené ZoÚ sa riadia Všeobecnými obchodnými podmienkami, Obchodnými podmienkami (OP) pre úver, Sadzobníkom poplatkov, Oboznámením spotrebiteľa s niektorými zmluvnými podmienkami dostupnej pôžičky, Oznamením o úrokových sadzbách a informáciami o poistení podľa § 10 zákona č 340/2005 Z. z. Klient svojím podpisom potvrdzuje, že bol s nimi oboznámený a súhlasí s nimi.“

- v časti [2] Zmluva o úvere, bod [4], v znení:

„Klient vyhlasuje, že nemá* osobitný vzťah k PB v zmysle ZoB a je si vedomý, že nepravdivosť tohto vyhlásenia spôsobuje neplatnosť tejto zmluvy a okamžitú splatnosť poskytnutého úveru ku dňu, keď sa Banka dozvie o nepravdivosti tohto vyhlásenia.“

- v časti [2] Zmluva o úvere, bod [5], v znení:

„Podpisom tejto zmluvy zmluvné strany zároveň uzatvárajú Dohodu o zrážkach zo mzdy podľa § 551 zákona č. 40/1964 Zb. [Občiansky zákonník], ktorá je zabezpečením pohľadávky Banky vzniknutej zo ZoÚ v súlade s čl. 4, bod 4.8 OP pre úver.“

- v časti [2] Zmluva o úvere, bod [7], v znení:

„Zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad, budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou vo Všeobecných obchodných podmienkach.“

? Obchodných podmienkach pre úver k Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 06.05.2008

- v článku 4 - Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie, bod 4.6, v znení:

„Platby od Klienta sa voči pohľadávke Banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná, v nasledujúcom poradí: [1] na poplatky podľa Sadzobníka, [2] úrok z omeškania, [3] úrok z úveru, [4] splátka istiny úveru. V prípade viacerých pohľadávok Banky voči Klientovi sa platby Klienta započítavajú najskôr na pohľadávku skôr splatnú podľa uvedeného poradia. V prípade, ak je Klient majiteľom, prípadne spoludisponentom osobného účtu vedeného Bankou, podpisom ZoÚ udeľuje výslovný a neodvolateľný súhlas s inkasom peňažných prostriedkov z tohto účtu na účely splácania svojich peňažných záväzkov zo ZoÚ. Banka je oprávnená započítať svoje splatné i nesplatné pohľadávky voči Klientovi bez ohľadu na právny titul ich vzniku proti akýmkoľvek pohľadávkam Klienta voči Banke.“

- v článku 5 - Predčasné splatenie úveru a ukončenie ZoÚ, bod 5.4, v znení:

„V prípade, ak sa úver stane predčasne splatným v zmysle bodu 5.2 OP, Banka je oprávnená úročiť nesplatenú istinu úveru úrokom podľa Oznámenia a úrokom z omeškania vo výške stanovenej v Oznámení, a to od dátumu predčasnej splatnosti až do úplného splatenia zmluvného záväzku Klienta voči Banke.“

- v článku 5 - Predčasné splatenie úveru a ukončenie ZoÚ, bod 5.6, v znení:

„Všetky výdavky Banky, spojené s vymáhaním pohľadávky sú účtované na ťarchu Klienta, pričom Klient súhlasí, že Banka je oprávnená postúpiť tretej osobe svoje pohľadávky zo ZoÚ.“

- v článku 7 - Doručovanie, bod 7.1, v znení:

„Klient je povinný oznámiť Banke všetky zmeny v údajoch uvedených v ZoÚ, najmä týkajúce sa jeho osobných údajov, kontaktnej adresy, zamestnávateľa, niektorého z telefónnych čísel uvedených v ZoÚ a bankového spojenia, a to do 15 dní od takejto zmeny. Klient je ďalej povinný oznámiť Banke okolnosti, ktoré môžu negatívne ovplyvniť jeho schopnosť plniť záväzky zo ZoÚ, najmä to, že bolo zahájené konkurzné, alebo exekučné konanie týkajúce sa jeho majetku. Klient zodpovedá za škody, ktoré Banke vzniknú v dôsledku nesplnenia týchto povinností. V prípade nesplnenia si povinnosti Klienta podľa tohto bodu OP je Banka oprávnená účtovať Klientovi zmluvnú pokutu vo výške stanovenej v Sadzobníku, pričom zaplatením tejto zmluvnej pokuty nie je dotknutý nárok Banky na náhradu škody.“

sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške týchto trov.“

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie sa okrem iného vyjadril k otázke nepotrebnosti preukazovania naliehavého právneho záujmu spotrebiteľa na určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

Citoval z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 a konštatoval, že žalobca nebol povinný preukazovať akýkoľvek „záujem“ na vyhlásení neprijateľnosti zmluvných podmienok.

3. Súd prvej inštancie poukázal na všeobecné východiská žaloby o neprijateľnosť zmluvnej podmienky vo vzťahu k času uzavretia zmluvy. Citoval z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ v spojených veciach č. C-776/19 až C-782/19; ďalej z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ č. C- 698/18; z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ č. C-321/22; z uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 124/2020 a uzavrel, že v zásade samotný čas uplynutý od uzavretia zmluvy obsahujúcej neprijateľné zmluvné podmienky nemôže byť dôvodom na jej zamietnutie. Zároveň vzhľadom na citovanú judikatúru žalovaný neuviedol dôvody, ktoré by súd mohli viesť k úvahe o zneužití práva a konaní v rozpore s dobrými mravmi. Zároveň prvoinštančný súd uviedol všeobecné východiská k prípustnej motivácii žalobcu o podanie žaloby o určení neprijateľnosti zmluvných podmienok, pričom citoval z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019. Zároveň tiež uviedol všeobecné kritériá pre určení neprijateľnosti zmluvných podmienok, pričom citoval z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ v spojených veciach č. C-776/19 až C-782/19 a z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci č. C-212/20. Okrem už vyššie uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný neobhájil transparentnosť zmluvných podmienok, ich odklon od zákona v neprospech spotrebiteľa a to, že by s nimi spotrebiteľ pri individuálnom vyjednávaní súhlasil, resp. že boli vyrovnané inými zmluvnými ustanoveniami v prospech spotrebiteľa.

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 251, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že žalobkyňa v konaní plne úspešná

má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vzhľadom na závery najvyšších súdnych inšancií citovaných v bodoch 12. - 15. odôvodnenia mal súd prvej inšancie za to, že podaná žaloba napriek odstupu času od jej zániku nemá šikanózný charakter.

5. V zákonom stanovenej lehote podal žalovaný odvolanie proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku II. o trovách konania z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP.

6. Uviedol, že žalobca sa v tomto spore žalobou zo dňa 10.10.2025 domáhal, aby súd určil osem neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve o úvere, a to po viac ako 14-tich rokoch od zániku dlhu. Žalobca totiž dobrovoľne a predčasne splatil celý poskytnutý úver dňa 22.6.2011. Podotkol, že v takýchto prípadoch je spravidla úverová dokumentácia skartovaná v súlade s § 42 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (5 rokov od ukončenia obchodu).

Poukázal na to, že už v prvom vyjadrení k žalobe zo dňa 3.11.2025 dôrazne apeloval, že sa podaná určovací žaloba (s prihliadnutím na splatenie úveru a uplynulý čas) javí ako prekvapivá a účelová, keďže žalobca dobrovoľne a predčasne splatil celý poskytnutý úver v roku 2011; žalobca nevyužil svoje zákonné právo odstúpiť od úverovej zmluvy a úver nikdy nepreplatil; žalobca nenavrhol, aby došlo k modifikácii podmienok zmluvy (napr. formou dodatku); žalobca nepodal sťažnosť alebo reklamáciu na poskytnuté bankové služby; žalobca napriek vyššie uvedeným skutočnostiam prekvapivo; zrejme účelovo podal žalobu - žalovaný nikdy nevyháľal voči žalobcovi peňažnú pohľadávku.

7. Podľa názoru žalovaného ide o „učebnicový prípad“ zjavného zneužitia práva žalobcom v zmysle čl. 5 CSP a konanie v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ) a základného čl. 2 ods. 1 CSP. Navyše, aj z výsluchu opatrovníčky žalobcu vyplývajú zásadné skutočnosti, ktoré potvrdzujú domnienky žalovaného o špekulatívnom podaní žaloby. Opatrovníčka žalobcu počas výsluchu (zápisnica z pojednávania zo dňa 22.12.2025) nevedela a) racionálne a zrozumiteľne vysvetliť oneskorené konanie žalobcu („až teraz nastal čas uvedenú záležitosť riešiť“), b) konkretizovať ujmu údajne spôsobenú žalobcovi („aby sa to skončilo“) c) pričom v závere priznala, že sa žalobca nikdy nestretol s jeho advokátom („s právnym zástupcom to riešila p. B.“ – pozn. predsedníčka Združenia HOOS). Keďže sa prvoinštančný súd náležite a presvedčivo nevysporiadal s podstatnou argumentáciou žalobcu v zmysle § 220 ods. 2 CSP a vôbec nezohľadnil možnosť aplikácie § 257 CSP, žalovaný považuje rozsudok v napadnutej časti za nepreskúmateľný a podané odvolanie za dôvodné.

8. Namietal, že súd prvej inšancie vo veci neaplikoval § 257 CSP a namiesto toho formálne rozhodol o náhrade trov konania podľa uplatnenia tzv. zásady úspechu vo veci. Hoci zástupca žalobcu na pojednávaní v záverečnej reči (po výsluchu opatrovníčky) akcentoval, že motívom podanej žaloby mohol byť potenciálne iba zisťný motív: „Povedal by som, že je len využitá na získanie trov z tohto konania, keďže je taký úzus na tomto súde, teda spotrebiteľia vyhrávajú“ (str. 4 zápisnice zo dňa 22.12.2025), súd žalobe vyhovel: „podaná žaloba napriek odstupu času od jej zániku nemá šikanózný charakter“ (ods. 17 rozsudku) a zároveň priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania s mimoriadne stručným (jednovetovým) odôvodnením: „Žalobkyňa v konaní plne úspešná má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.“ (ods. 16.1).

S prihliadnutím na opísané špecifiká v úvode odvolania je podľa názoru žalovaného v prejednávanej veci nutné aplikovať § 257 CSP. Procesný kódex pre rozhodnutie o nepriznaní nároku na náhradu trov konania vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa sú dané najmä v prípade, kedy rozhodnutie súdu je neprimerane tvrdé a aplikácia § 257 CSP by slúžila na dosiahnutie spravodlivosti pre stranu sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok.

Žalovaný nespochybňuje, že rozhodovanie podľa predmetného ustanovenia je prípustné len výnimočne a predstavuje výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok konania. Súd by nemal resignovať na použitie § 257 CSP len preto, že takýto (spravidla raritný) postup súdu si vyžaduje náležité a presvedčivé odôvodnenie. Je krajne nespravodlivé, aby žalovaný bol zaviazaný súdom na úhradu trov konania protistrany (z obdobných sporov je pravdepodobné, že pôjde výlučne iba o trovy právneho zastúpenia), ak opatrovníčka žalobcu počas výsluchu nevedela racionálne a zrozumiteľne vysvetliť oneskorené konanie žalobcu („až teraz nastal čas uvedenú záležitosť riešiť“), konkretizovať ujmu údajne spôsobenú žalobcovi („aby sa to skončilo“) pričom v závere priznala, že sa žalobca nikdy nestretol s jeho advokátom („s právnym zástupcom to riešila p. B.“ – pozn. predsedníčka Združenia HOOS). Revízia napadnutej časti rozsudku je preto nevyhnutná, a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (opomenutie aplikácie § 257 CSP). Súdom prezentovaný záver

by predstavoval krajne formalistické kvalifikovanie riešenej otázky, čím by mohlo dôjsť k obsolentnosti § 257 CSP.

9. Žalovaný sa napokon odvolal aj na viaceré zásadné rozhodnutia Ústavného súdu SR, v zmysle ktorých sa všeobecným súdom vyčíta prílišný formalizmus pri výklade a aplikácii právnych predpisov: Nález ÚS SR zo dňa 31.8.2017 sp.zn. I. ÚS 155/2017, publikovaný v ZNaU ÚS SR pod č. 28/2017, nález ÚS SR zo dňa 4.5.2010 sp.zn. III. ÚS 72/2010, publikovaný v ZNaU ÚS SR pod č. 20/2010 a v ZSP pod č. 58/2010, uznesenie ÚS SR zo dňa 2.4.2009 sp.zn. IV. ÚS 110/2009, publikované v ZNaU ÚS SR pod č. 93/2009 a Nález ÚS SR zo dňa 25.10.2017 sp.zn. III. ÚS 342/2017.

10. Namietal nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvej inštancie v napádanej časti. Za závažné pochybenie súdu prvej inštancie považuje žalovaný aj to, že odignoroval podstatnú argumentáciu žalovaného vo vzťahu k zásadným otázkam (konkretizovaných v čl. V vyjadrenia žalovaného k žalobe), zodpovedanie ktorých má priamy dopad aj na rozhodnutie súdu v časti o nároku na náhradu trov konania. Osobitne poukázal aj na to, že žalobca žalobou zo dňa 10.10.2025 inicioval obdobné konanie (o určenie neprijateľnosti ôsmich zmluvných podmienok; po 14-tich rokoch od splatenia úveru žalobcom) proti žalovanému, ktoré je aktuálne vedené na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 17Csp/141/2025. Spôsob, akým súd negoval procesnú obranu žalovaného (ignoroval argumentáciu svedčiacu v prospech žalovaného), hraničí nielen s porušením princípu rovnosti sporových strán, princípom kontradiktórnosti konania, ale kolидуje aj so základným právom žalovaného na súdnu ochranu a jeho právom na spravodlivý proces. Z hľadiska účelu a podstaty súdneho sporu rezignoval sudca za týchto okolností na svoju neustrannosť a decíznu kompetenciu, delegovanú z pozície štátnej moci.

11. Navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP zmenil rozsudok v napadanej časti tak, že žiadnej zo strán neprizná nárok na náhradu trov konania a prizná žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

12. K odvolaniu podal vyjadrenie žalobca. Nesúhlasil s argumentáciou žalovaného o nedostatku riadneho odôvodnenia napadnutého rozsudku a poukázal najmä na jeho vecné odôvodnenie, pretože prvoinštančný súd sa dostatočne zaoberal všetkými právne významnými námietkami žalovaného v konaní. V napadnutom rozsudku súd prihliadal na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany všetkých strán sporu, pričom svoje rozhodnutie logicky a vecne dostatočne odôvodnil.

13. Uviedol, že žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok podal z dôvodu verejného záujmu vyplývajúceho z jednej z hlavných politík primárneho práva EÚ, ktorým je ochrana spotrebiteľov, ako je to konkretizované v sekundárnom práve EÚ, predovšetkým v Smernici Rady 93/13/EHS a ako to vyplýva z rozsudkov Súdneho dvora EÚ, ktoré európske právo vykladajú, v spojení s jeho záujmom, keď žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, preto, že ide o úver bezúročný a bezpoplatkový, z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy (napr. rozpisu splátky, nesprávna výška nákladov a nesprávna RPMN). Nakoľko jeho reštitučné nároky voči žalovanému sú premlčané, má záujem aspoň čiastočne kompenzovať žalovaným mu spôsobenú stratu, legálnym obohatením sa na úkor žalovaného, prostredníctvom inštitútu primeraného finančného zadost'učinenia (ďalej len PFZ), na zaplatenie ktorého mieni podať, v prípade splnenia hmotnoprávných podmienok, žalobu. Nakoľko inštitút PFZ neumožňuje inú satisfakciu, ako finančnú, ide o inštitút, ktorý umožňuje spotrebiteľovi legálne obohatenie sa na úkor obchodníka, ktorý sa na úkor spotrebiteľa obohatil bezdôvodne, resp. porušil spotrebiteľské právo.

14. Pokiaľ sa jedná o odvolanie žalovaného, aby súd prvej inštancie aplikoval v danom prípade § 257 CSP, je toho názoru, že na to nie sú splnené zákonné podmienky. Súd môže aplikovať § 257 CSP a nepriznať úspešnej strane právo na náhradu trov konania len výnimočne. V aplikačnej praxi sa opakovane zdôrazňuje výnimočnosť použitia predmetného ustanovenia pri rozhodovaní o trovách konania

15. Žalobca odmietol tvrdenie žalovanej, že žaloba v danej veci je formulárová a časovo nenáročná. Jedna sa o individuálne vypracovaný žalobný návrh, ktorému predchádzalo právne posúdenie danej veci, štúdium formulárovej spotrebiteľskej zmluvy, formulárových a pomerne rozsiahlych úverových podmienok a identifikácia jednotlivých zmluvných ustanovení, ktoré sú neprijateľné. Ním uplatnený žalobný návrh pozostáva z viacerých samostatne uplatniteľných nárokov, avšak z dôvodu hospodárnosti všetky nároky uplatnil v jednom konaní. Cieľom žalobcu v žiadnom prípade nie je umelé vytváranie

súdnych sporov. V prípade, ak by sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne neobohatil, postupoval by pri uzatváraní zmluvy s odbornou starostlivosťou a nepoužíval vo formulárových zmluvách neprijateľné zmluvné podmienky, nemusel by podávať na súd žalobu.

16. Praktický význam žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok vyplýva z úniijného práva, ktoré formulovalo oblasť ochrany spotrebiteľa ako samostatnú politiku vlastnú EÚ, ako celku. Právo domáhať sa určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok vyplýva aj z § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Dodal, že žalovaný nedôvodne zľahčuje svoje správanie, ktorým porušuje spotrebiteľské právo. Takéto správanie je však trestuhodné a požiadavka, aby súd toto správanie podporoval tým, že nezaviazne žalovaného na náhradu trov konania, je podľa žalobcu nenáležité.

17. Navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý výrok II. rozsudku súdu I. inštancie ako vecne správne potvrdil.

18. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 CSP preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania je vecne správne.

19. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať

20. Žalovaný v odvolaní namietal nesprávnosť rozsudku vo výroku o trovách konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP a žiadal nepriznať ich náhradu žalobcovi podľa § 257 CSP, keď sa súd prvej inštancie nevyporiadal s jeho námietkami o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa, preto je toto rozhodnutie zároveň z jeho pohľadu nepreskúmateľné.

21. Preto so zreteľom na obsah odvolania žalovaného bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok II. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie priznal plne úspešnému žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP.

22. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

23. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

24. Z obsahu spisu vyplýva, že v prejednáwanej veci sa žalobca podanou žalobou domáhal voči žalovanému určenia neprijateľnosti 8 zmluvných podmienok, ktoré sú súčasťou zmluvy o úvere zo dňa 06.05.2008 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vyhovel žalobe v plnom rozsahu, keď určil za neprijateľné zmluvné podmienky tykajúce sa oboznámenia sa žalobcu ako dlžníka s Obchodnými podmienkami, Dohody o zrážkach zo mzdy, rozhodcovskej doložky, započítania splátok dlžníka voči pohľadávke banky, predčasného splatenia úveru, účtovania výdavkov banky spojených s vymáhaním pohľadávky a zmluvnej pokuty za nesplnenie povinnosti klienta oboznámiť banke zmeny údajov uvedených v zmluve o úvere podľa ust. § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka a § 298 ods. 1 a 2 CSP.

25. Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane sporu, ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Zákon však upravuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok konania a zodpovednosti za zavinenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania, a to v podobe ust. § 257 CSP.

26. Aplikácia uvedeného ustanovenia § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania celkom alebo sčasti neprizná. Musí však

ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý je potrebné v rozhodnutí náležite odôvodniť. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane strán sporu. Pri skúmaní existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa prihliada súd jednak k majetkovým, osobným a sociálnym pomerom strán sporu, ale rovnako je potrebné prihliadať aj k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu práva na súde a dôležitým je aj správanie strán sporu pred a po podaní žaloby. Pokiaľ súd dospeje k záveru, že pri zohľadnení vyššie uvedených kritérií by sa javilo priznanie trov konania ako neprimerane tvrdé, je na mieste aplikácia ustanovenia o trovách konania podľa § 257 CSP.

27. Rozhodujúcim pre potreby rozhodovania o náhrade trov konania bude preto zistenie, či možno od žalobcu, ktorý má nárok na náhradu trov konania v dôsledku úspechu v spore, spravodlivo žiadať, aby si náklady vzniknuté v súvislosti s predmetným konaním hradil sám.

28. Odvolací súd preskúmal výrok II. o trovách konania medzi žalobcom a žalovaným a opätovne zvážil okolnosti prejednávanej veci a dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď pri rozhodovaní o trovách konania použil ust. 255 ods. 1 CSP. Zistený skutkový stav vyplývajúci z obsahu spisu neumožňuje právny záver o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa pre aplikáciu výnimočného ust. § 257 CSP.

29. Odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného, že zo strany žalobcu ide prípad zjavného zneužitia práva v zmysle čl. 5 CSP a o konanie v rozpore s dobrými mravmi, a preto by tu mal existovať dôvod hodný osobitného zreteľa podľa § 257 CSP pre nepriznanie náhrady trov žalobcovi.

30. I keď žalobca podal žalobu o určenie neprijateľných zmluvných podmienok s odstupom času, v súčasnej dobe už existuje rozsiahla judikatúra, na ktorú správne poukázal súd prvej inštancie v bode 13. odôvodnenia svojho rozsudku, podľa ktorej je na mieste skúmať neprijateľné zmluvné podmienky a iné zákonu odporujúce zakotvenia v spotrebiteľských zmluvách aj napriek tomu, že daný zmluvný vzťah už v súčasnosti netrvá. Ex offio súdna kontrola neprijateľnosti zmluvných podmienok a nekalých obchodných praktík pre prípad, že v predchádzajúcich konaniach nebola vykonaná, vyplýva z judikatúry Súdneho dvora EÚ. Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky a v tomto slova zmysle nie je rozhodujúce, či dochádza aj k uplatneniu práv na plnenie vyplývajúcich z takejto neprijateľnej podmienky (posudzuje sa, či zmluvná podmienka je z objektívneho hľadiska spôsobilá negatívne zasiahnuť do práv spotrebiteľa), ako ani to, kedy sa spotrebiteľ domáha určenia zmluvnej podmienky za neprijateľnú, t.j. či tak činí počas plnenia záväzkov zo zmluvy alebo až následne. Danosť právneho záujmu na zabezpečení právnej istoty, ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami nie je časovo limitovaná a takýto stav trvá, až kým dodávateľ neukončí používanie neprijateľnej zmluvnej podmienky (C-618/10, bod 52).

31. Súd rozhodne o neprijateľnosti zmluvnej podmienky obsiahnutej v zmluve aj keď ide o zmluvnú podmienku, ktorá je v dobe rozhodovania súdu už neplatná, aj keď už nie je používaná a dokonca je ju povinný vyhlásiť aj v prípade, ak ju zmluvné strany zmluvne zmenili (por. uznesenie Najvyššieho súdu SR 7Cdo/149/2020 z 24.08.2022 a rozsudok Súdneho dvora EÚ C-19/20 z 29.04.2021).

32. Preto odvolací súd konštatuje, že aj okolnosti zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, na ktoré poukazuje žalovaný vo svojom odvolaní, a ktoré sa týkajú dobrovoľného a predčasného splatenia úveru žalobcom v roku 2011, nevyužitia zákonného práva žalobcom na odstúpenie od zmluvy, nepreplatenia úveru, nevyužitia možnosti podať sťažnosť alebo reklamáciu na poskytnuté bankové služby, že žalovaný nevymáhal žiadnu peňažnú pohľadávku voči žalobcovi, nemajú žiadnu relevanciu vo vzťahu k možnej existencii dôvodu hodného osobitného zreteľa podľa § 257 CSP v tomto spore.

33. Zároveň relevanciu nemá ani to, že opatrovníčka žalobcu počas výsluchu pred súdom prvej inštancie nevedela vysvetliť oneskorené konanie žalobcu či nevedela konkretizovať ujmu údajne spôsobenú žalobcovi. Je predsa nesporné, že žalobca ako spotrebiteľ sa aj napriek jeho postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k dodávateľovi rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva a prispel tak k dosiahnutiu vyššej kvality života, mysliac pri tom na to, že vďaka žalobcovi vyšlo najavo, že dodávateľ uzatvára formulárové zmluvy o úvere so spotrebiteľmi, v rámci ktorých používa zmluvné podmienky v totožnom, neprijateľnom znení. Je na mieste, aby spotrebiteľia poukazovali na neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách a to bez ohľadu, či je alebo nie je používaná. V neposlednom rade sa takto žalobca môže domáhať nárokov prostredníctvom inštitútu primeraného finančného

zadosťučinenia, na ktoré je oprávnený žalobca, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti treba rozumieť aj prípad, že súd vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Nie je možné stotožniť sa s tvrdením žalovaného o účelovosti podanej žaloby v prejednávanej veci.

34. Odvolací súd nevidí žiadnu krajnú nespravodlivosť na strane žalovaného, bol to naopak práve žalovaný, ktorý predložil na podpis žalobcovi zmluvu, ktorá obsahuje vysoký počet neprijateľných zmluvných podmienok. A za tejto situácie sa žalovaný dokonca dovoľáva spravodlivosti a aplikácie dobrých mravov.

35. Odvolací súd konštatuje, že porušením práva na spravodlivý súdny proces sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv strany sporu, ktoré jej poskytujú predpisy upravujúce civilný proces. O procesnú vadu, ktorá má za následok nesprávny procesný postup v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva.

36. Odvolací súd sa vyporiadal aj s odvolacou námietkou žalovaného, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, keď súd odignoroval argumentáciu žalovaného, že žaloba žalobcu je prekvapivá, špekulatívna a účelová. Je potrebné uviesť, že požiadavka na riadne úplné odôvodnenie rozhodnutia predstavuje zásadu spravodlivého procesu, vyplýva to aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany aj taký, ktorý nie je pre rozhodnutie významný, bola daná v odôvodnení rozhodnutia odpoveď. Špecifická odpoveď sa vyžaduje na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúcim (RuizTorija c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-A; HiroBalani c./ Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-B).

37. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

38. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k výroku II. o trovách konania za preskúmateľný. Súd prvej inštancie síce stručne, ale výstižne s odvolaním sa na judikatúru Súdneho dvora EÚ, Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR vysvetlil, z akých dôvodov nepovažoval žalobu žalobcu za šikanóznou, prečo v konečnom dôsledku ani nevidel dôvod na aplikáciu výnimočného ustanovenia § 257 CSP a o trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu v zmysle § 255 ods. 1 CSP. Odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Na odôvodnenie súdu prvej inštancie nadviazal odvolací súd, ktorý sa vyporiadal s námietkami žalovaného. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces.

39. Nakoľko nebola zistená existencia dôvodu hodného osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. o trovách konania je potrebné potvrdiť postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP prihliadajúc aj na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/05).

40. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách konania bola skutočnosť, že žalovaný v odvolacom konaní nebol úspešný, preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania vznikol plne úspešnému žalobcovi v rozsahu 100 %, ktorý podal vyjadrenie v odvolacom konaní. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 CSP)

41. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).